

hääb oma tarfa mõistust ei hakanud salgama. Tema waatas mõnda aastat Tuisulaste elamise lugu, leidis terase filmaga fölik wigalised tükid ja hakas siis targemaid suusöna ja kirja läbi õpetama, kuda neid wigadusi hõlpsalt wöiks parandada. Ehk füll Tuisulased ise fest tük aega midagi ei teadnud, siiski oli ülemal nimetud hüüdjä eal förbes sin ja seal mõne mõtletw looma Walgela ja Tuisula rahwa seast äratanud. Üks Tuisulase poeg, kes nooret põlwel õnne suhtumisel vberale maale saanud, oli sealt tagasisulles just sel aeval foen jõudnud, kui tark Walge-lane Tuisulaste tulufs õpetama hakas. Reisind Tuisulase poea filmad olid juba wöeral maal mõnda õpind waatama, mis ta enne fodupimedusses tähele ei pannud; sellepärast kuulas ta terasel tar-gema mehe õpetust ja wöötis sedamaid nõuaks, mõnda wigalist tüsi hakata parandama. Enamist' iga jammu peal leidis ta Tuisula teed nõnda kitsad, et ta muidu läbi ei pea nud, kui pidi mõne kiwi ja puukännu eest ära kängutama. Rikspärast teed nii rooplifud igas kohas olid, töüs nüüd ühekorraka selges. Tuisulaste wanfrite rataid polnud mite ümmargused, waid mitmenurgelised, — ei kulumise pärast, waid kõhe nurgeliseks tehtud. Kui ta mõne mõistlikumaga sellepärast hakas rääfima ja neile püüdis äraseletada, et ümmargune ratsas palju fergemalt edasiweereb, kui üks nurgeline, seal naersid kuuljad ja ütlesid: „Tühi jut! meie maal on rooplifud, kiwised teed, kust ümmarguse rataga läbi ei pea eks. Kui neid tarvis ei lähaks, ega neid siis algmiselt

nõnda oleks tehtud.“ Krmisad sõbrad, ütles mees — katsuge enne asja läbi, fülap siis näate, et mul digus on, fest file, ümmargune ratsas weereb fa roopa sees fergemine, kui nurgeline ratsas föigefiles damal teel. — Rite üksainus ei wötnud seda katsetööd ete; igalpoolt kosteti wasta: „Meie rahwas on ammust aeast nurgelise rataga õpinud föitma ja nende kehad ei karda põrutamist; ümmargused rataid ajassid mõnel pääd ümberkäima. Meie kohal ei sünni mite ümmargust ratast teha.“ Leised naersid, folmandamad arwasid, et fogoniist' wöimalik ei oleks Tuisula puid ümmarguseks painutada.

Need wastatöökumised ei jõudnud mehe kindlat rataste parandamise nõuu mite ära keelata: tema tahitis, kui fa eisotsalt rahwa meelt wasta, ühe ümmarguse ratastega wanfri ehitada. Ta läks foen, paenutas ratapuid, tegi veike ümmarguse ratastega wanfri walmis, pani ühel vühapääwal hobuse ete ja läks föitma. Seda tegi ta iljamine igapääw, wöötis igakord mõne tutawa mehe oma wanfrike ja ei põlgand föigerooplifikumat teed. Mehed liitsid: „Sinu kerge wanfer jooskeb wäga ladusast' roobastest läbi, ta ei pöruta palju sugugi keha.“ Kellelgi ei tulnud meeles wanfri rataid waatama hakata; nemad ei näinud seda uendust ja uskusid sellepärast, et rataid wanawiisi nurgelised olid. Wanfrisep ei läinud neile rataste lugu mite seletama. Kuda Tuisulaste filmadega nägemise lugu oli, fest saame varsti pikemalt rääkima.

Zumala loomust mõöda leiti Tuisulast kui muialgi